

ילדי העזרים

גליון חג הפסח מוגדל

בעין העדשה

מדברי קדשו של מורינו הרב שליט"א - חג הפסח

בליל הסדר ממשיכים את הבטחון על כל השנה כלה. מי שמקים את ליל הסדר בהתלהבות אמתית, בשמחה אמתית הוא מקבל בטחון על כל השנה כלה, הוא לא צריך לדאג כל השנה מה שיהיה, הוא בטוח שה' יזמן לו דבר יום ביומו, אין לו ממה לדאג רק לרוץ אחרי ה' ולבטח בה'.

מורינו הרב שליט"א בבדיקת חמץ

רבי נתן אומר בהלכות נטילת ידים (הלכה וי - סעיף ט"ו) שכל הזמן הצדיק מרמוז לנו רמזים לדעת שה' אתנו, ואין לנו שום דאגה מה לדאג, ולא מה לחשש, ולא מה להתבלבל. כל העבודה שלנו זה רק לראות כל יום את הרמזים בלי הפסק. רק שאדם צריך לעבור את המרור, שזה הסבה שבפסח אוכלים לפני הסעודה את המרור. כי אדם חובב לסבל מרירות קודם שהוא זוכה לזה, לראות את הנסים ואת הנפלאות, להגיע למדרגה של נסים ונפלאות. הסעודה (שאוכלים אחרי המרור) זה כבר הנסים והנפלאות, אבל לפני שאדם זוכה לסעודה, שזה הנסים והנפלאות, הוא צריך קודם לעבור את המרור.

לכן תכף אחרי קריעת ים סוף כתוב 'ויבואו מרתה ולא נכלו לשותות מים ממנה כי מרים הם', שזה הנסיון לכל אדם שכשהוא מתחיל להתקרב, צריכין לסבל את המרירות שעובר עליו. כל אדם, כל המרירות שעוברת עליו הוא חובב לקחת אותה באהבה, וכשהוא יקח באהבה את כל המרירות שעוברת עליו אז הוא יראה נסים ונפלאות.

לכן שותים 4 כוסות של יין כי 'יין' זה גימטריא 'סוד' - והנסים והנפלאות זה הגלוי של הסודות של ה', כל נס וכל פלא זה נקרא גלוי הסוד. ולכן אחרי פסח זה זמן של נסים ונפלאות, וכל הנסים הגדולים קרו בפסח, בספירת העמר, כמו שקוראים בליל פסח בפיוט 'ויהי בחצי הלילה', כל הנסים שקרו בלילות הפסח שזה בספירת העמר. לכן 'לעמר' זה ר"ת מ'איגרא ר'מא ל'בירא ע'מיקתא שאז האדם זוכה להפיל את כל השונאים ואת כל השקרנים מאגרא רמא לבירא עמיקתא.

"הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו" דוד המלך אמר כי לעולם חסדו, כי תמיד יש חסדים. "מה זה לעולם חסדו?" "לעולם יהיה את החסדים, רק צריך לדעת איך להמשיך את זה! כי כל הנסים מוכנים בכל דור, בכל יום, בכל רגע, רק צריך להמשיך את זה, ועל ידי שירה ונגונים אפשר להמשיך את כל הנסים שבועולם. אומר הרד"ק שבער בדרושים על פסח שעל ידי שאומרים בפסח פעמים הלל ממשיכים את כל הנסים שבועולם, וזה לעולם חסדו, לעולם השם עושה נסים, עם סיחון, עם המצרים, עם ים סוף, עם כנען.

אומר השופט אמת ששביעי של פסח הוא השיא של כל הפסח, והוא הפתיחה לכל השנה החדשה עד הפסח הבא וכפי ששמחים בשביעי של פסח אז ככה זוכים לשנה חדשה ונפלאה. ולכן: "ששת ימים תאכל מצות וביום השביעי עצרת", מה זה עצרת? אומר השופט אמת: יום שירה ונגון, שזה היה ביום שביעי של פסח, תכלית כל יציאת מצרים, שאפילו עוברים במעי אדם אמרו שירה.

ברכת האילנות עם המשגיח ר' נפתלי ביק - תשפ"ב

הטפנות השבוע

דבר המטניח

ילדים מתוקים וצדיקים שלום וברכה! כמו שמגדלים ומבערים את החמץ, כך עלינו לחפש ולגלות את המצה. למה פוגת הדברים? כל אחד יש לו בלבד חמץ ומצה, כל אחד מבין שהחמץ הם המדות והטבעים השליליים שעליהם צריך להתגבר. אך לא פחות מכך אנו מחיבים להתאמץ ולגלות את המצה שבתוכנו. פסח - בין הזמנים, הזמן לפנינו, וכל אחד יכול לגלות את הדברים שהוא חזק בהם, אחד חזק בשון משניות בעל פה, השני רוצה לזכות עד הבר מצוה לגמר את הש"ס (בגירסא) וכך עוד ועוד מצות, דברים ורצונות טובים ונפלאים שהשם יתברך הביא לכל אחד ועליו רק לגלותם!

(עי"פ ליקוטי הלכות או"ח - השכמת הבוקר א' - י"ג)
שתזכו להמשיך שפע השפעות ואור גדול, א גוט שבת און א גוט יום טוב המשגיח נפתלי ביק

תקציר: ר' ישעיה היה בצער גדול מזה שהכניס את המשטרה בתמונה, ולאחר כל המאורע הלך לנוח קצת.

"פלא והפלא! שוב מזמור נ"א שבתהלים. פלא והפלא!" נאנח רבי ישעיה. כמשתאה המשיך להסתכל בפיסת הניר, ובכה תפיסתו המהירה הסיק את המסקנות דלקמן, בחזרו עליהן בלחש:

ראשית: בשעת בצוע הגנבה, טרם נמצאה פיסת הניר בתוך חור המפתח. אחרת, הייתי נתקל עוד אז בקושי שבסבוב המפתח, כשם שנתקלתי היום. פיסת הניר הוכנסה איפא, בשעה שהמפתח נמצא במגירת השלחן. הדבר נעשה בודאי על ידי איש המתמצא היטב בהליכות ביתי.

שנית: הגנב אשר פנה אלי באמצעות פיסת ניר זו, הוא איש בקי בתנ"ך. אך הוא בקי גם בטור "חושן משפט", כי הוא נהג בדייקנות לפי הדינים שבסימן שני"ה, המטפל במקרה שגנב מחזיר את הגנבה בלי ידיעת הבעלים.

שלישית: בשעה שהשתמש בפסוק זה שבתהלים, התכוון הגנב לומר לי שהוא חטא רק לי לבדי, שאין הוא מסוגל לחטא נגד איש אחר. אין זאת אלא שהוא סמך עלי ועל ותרנותי, שהוא היה בטוח שאני אתחשב במסיבות שהניעו אותו לכך, ואמחול לו.

דמעות זלגו מעיני רבי ישעיה. מי כמוהו ידע את מצבם הקשה, את המצוקה הגדולה, בה נמצאו תלמידי חכמים רבים בקהלתו, ומי כמוהו השתתף עוד בצערם! מלא התרגשות הרים את עיניו למרום, ופתח בתפלה: **"ה' אלקים סלח נא לי על כל חטאי, כשם שאני סולח בלב שלם לגנב אשר שלח את ידו בחפצי הערך שלי. רבונו של עולם! ברגע זה עוד נכשלתי, וקראתי לו בשם גנב, למרות שהאיש כבר תקן את המעוות. כמה רחוק אני**

רבי ישעיה סגר את הספר, ונגש במהירות אל הארון. המפתח עוד היה נעוץ בו, והוא פתח את הארון בזהירות. לאחר כל מה שעבר עליו, לא היה רבי ישעיה מתפלל ביותר, לו מצא אותו שוב ריק. אך כל הכלים היו מונחים במקומם, כפי שראה אותם להפתעתו הגדולה, שעות אחדות לפני זה. האם לא היה הכל אלא חלום שוא? הוא הוציא מן הארון כוס אחת, והרגשת הקרירות שבאה לו ממגעו עם הכסף, שכנעה אותו שאכן הכל מתרחש במציאות.

רגעים אחדים עמד רבי ישעיה שקוע במחשבות, לפני הארון הפתוח, אחר כך עלה שוב על אחד הכסאות, והאיר בנר דולק את מעמקי הארון. במדף העליון אפשר היה להכיר עוד את חותם היד, אך מלבד זה לא נמצא שום דבר, שום סימן, העלול להוביל לתפיסת הפושע.

הוא כבה את הנר, החזיר את הכסא למקומו, והמשיך לבחון ברוחו את מאורעות השבועות האחרונים, על כל פרטיהם. בשעה שסגר את הארון, הרגיש שוב שאין המפתח מסתובב בקלות כרגיל. אף בבוקר הבחין בכך. אז התייחס בצחוק של בטול כשראה את המפקד בוחן את המפתח מכל הצדדים, אך עכשיו נגש אל החלון וחזר בעצמו על מעשה המפקד. היה זה, בלי כל ספק, המפתח הישן, הידוע לו מתמיד. כבר קרה לפעמים שפרורי לחם או פקעות נייר נכנסו לתוך חור המפתח, וצריך היה להוציא אותם משם, בעזרת סיכה או מחט. אף הפעם עשה רבי ישעיה כך, והוציא ממנו פקעת ניר קטנה, בגודל עדשה. רבי ישעיה פתח את הניר המקופל, ופיסת ניר קטנה, כמחציתו של בול דואר, התגלתה לפניו. על הניר היה כתוב משהו, באותיות קטנות עד למאד.

רבי ישעיה אמץ את עיניו, ורעדה אחזתו, כשהצליח לקרא את הכתוב: **"לך לבדך חטאתי, והרע בעיניך עשיתי, למען תצדק בדברך, תזכה בשפטך"**.

מלקיים דברי חז"ל, אשר למדו אותנו: 'אם ראית תלמיד חכם שעבר עבירה בלילה, אל תהרהר אחריו ביום, שמא עשה תשובה; שמא סלקא דעתך, אלא ודאי עשה תשובה'. גמול נא ה' אתי חסד מן השמים, שאוכל לדעת את האיש אשר בהיותו בעת צרה שלח את ידו בחפצי הערך שלי, שאוכל לעזור לו, ומי יתן שהוא לא ידע לעולם שהנני יודע ומכיר אותו, למען לא יתבייש חס ושלום בפני. גמול נא איתי ה' את החסד הגדול הזה, ובזה אדע שסלחת לעוונתי, שמחלת לי על אשר מסרתי את האיש המסכן הוא לערכאותיהם."

דאגתו הראשונה והחשובה ביותר של רבי ישעיה היתה כעת לתקן את השגגה שיצאה מלפניו. הוא החליט בדעתו לא לחכות עוד לבקורו החדש של מפקד המשטרה, כי אם לגשת אליו מיד ולבקש ממנו בפעם נוספת שיבטל את החקירה. מלבד זאת שבקור שני של האדון פון דינגלדיין בביתו עלול לעורר התרגשות עצומה ומחודשת ברחוב היהודים, אם יספיק המפקד בינתיים לערוך תכנית מפורטת לחקירתו, יהיה עוד יותר קשה להשפיע עליו שיוותר על תכניתו.

רבי ישעיה התכוון ללבוש את מעיל הפרוה שלו כדי לצאת מן הבית, אך באותו רגע נשמעו דפיקות חזקות בדלת, ולהפתעתו הגדולה נכנס מפקד המשטרה במדיו הרשמיים.

המשך אי"ה בשבוע הבא.

לקט לכבוד חג הפסח

מההוא רוחא דנשב בשית פרקין וכוי שמשם נמשכין המחאת כף אל כף ורקודין כמבאר בהתורה ואלה המשפטים סימן י' ע"ש)
(ימי מוהרנ"ת – ח"ב ס"ט)

אור הפסח

פרש פעם בצחות רבי שמואל שפירא ז"ל את המשנה: 'הפסח' – בגימטריא "נחמן".
'אינו נאכל אלא בליטה' – שאז עקר העבודה - שבעבודת ה' פמוכא בספר שיחות הר"ן.
'ואינו נאכל אלא צלי' – מלשון 'צלותא ובעותא' לשון תפלה.
'ואינו נאכל אלא עד חצות' – שבו תלוי הכל וממנו התחלת כל העבודה.
(ש"ש"ק הי-שני"ה)

כאן דר יהודי!!

בתחלת בואו של רבי משה ליב מסאסוב להסתופף בצל רבו הקדוש ר' אלימלך מליז'ענסק, כבד אותו רבי אלימלך לומר בשלחנו דבר תורה. הדבר היה בשבת קודש פרשת בא,

ורבי משה ליב פתח ואמר: 'בפסוק (שמות י"ב) **נאמר 'ואמר אתם 'זבח' (משם י.ב.) פסח הוא לה' אשור פסח על בתי בני ישראל וגו',** וגש לדג האידך שגד לומר על הקדוש ברוך הוא אשר מלא כל הארץ כבודו ולית אתר פנוי מיניה כי פסח מבית לבית! עוד קשה אם מדבר אכן בדלוג מבית מצרי אהד לבית מצרי שגן תודי פדי פסיחה על הבית היהודי שבאמצע היה צריך לומר 'אשור פסח מעל בתי בני ישראל!'

אלא הפרוש הוא תרץ רבי משה ליב: שפאשר עבר הקדוש ברוך הוא כביכול בין המצרים הטמאים ועובדי הגלולים והגיע לבית יהודי החל הקדוש ברוך הוא כביכול לרקד מרב שמחה, וכדפרש רש"י שם: 'פסח - דרף דלוג וקפיצה' - ולומר "כאן דר יהודי כאן דר יהודי" והינו 'אשור פסח על בתי בני ישראל' ולא מעל, כלומר הקדוש ברוך הוא שמח ורקד על כך שפגש בית של יהודי! תודי כדי דבור התלהב רבי משה ליב עד לאחת, קפץ על שלחנו של רבי אלימלך והחל לדג ולרקד באש קודש מתלקחת כשהוא מזמר בהתלהבות עצומה: "כאן דר יהודי כאן דר יהודי" ---

החגיגות האמונה

לכל חג וחג סגולה משלו להשפיע על המכין עצמו כפי שמכין את עצמו לקבל את השפע הנשפע באותו חג, ומה שיצטרף האדם לעמל במשך השנה על אותו שפע והארה יכל בנקל לקבלה בכל מועד במועד ההם בזמן הזה.

בימי אלול מכינים אנו עצמנו לקראת ראש השנה - יום הדין והיראה, ואכן כפי התקנה בימי האלול משפיע מועד ראש השנה וראת שמים שגוהו מהותו של יום לכל ימי השנה, ובנקל יותר לזכות לזה ביום הזה מהרבה יותר לו יטרח ויעמל על כך ביתר ימות השנה. וכמו כן לקנות השמחה בעבודת ה' כשגלה, נקל הוא לקנותו בחג הסוכות זמן שמחתנו. קנגן התורה בחג השבועות. חג הפסח מסגל להשפיע בעצמה רבתי שפע של "אמונה".

הגאון הגר"י לוינשטיין זצ"ל היה אומר: "בפסח יש ללעס אמונה", כלומר לשגן ולטחן את נשי מצרים המפרסמים עד כדי לחוש אותם על עצמו כאלו והוא יצא ממצרים.

(משפטי ישראל)

שביעי של פסח

והנה דרכנו תמיד בבירסלב להתפלל ביום שביעי של פסח בבקר בשכם מאד, מעלות השחר ממש כאשר נוהגין כל זרע הבעל שם טוב זכרוננו לברכה והגללים עליהם.

(ימי מוהרנ"ת – ח"ב ע"א)

לקוטי עצות - מועדי ה' - פסח

- א. ימי ניסן הם ימי תשובה כמו תשרי.
- ב. ניסן הוא בחינת תקון הברית, ועל ידי שמחה ממשיכין קדשת ושמחת ניסן בכל השנה כלה וזוכין לתקון הברית ולהנצל ממקרה לילה, חס ושלום.
- ג. ההנהגה של פסח הוא תקון הברית, על כן אומרים ההנהגה בקול רם, כי הקול מעורר הדעת, ועל ידי זה זוכה להתגלות הדעת וזה עקר הגאולה. כי גלות מצרים היה על פגם הברית שהיא פגם הדעת. גם היין של ארבע כוסות הוא תקון הדעת שהיא בחינת תקון הברית.
- ד. בפסח צועקין בתפלה.

לכון לשרף את העוונות

אחרי שאדם חטא כל השנה ורופח שבילי הסדר כפרו כל עוונותיו, חב לכון בשרפת חמץ לשרף את כל העוונות שלו, מיום הולדו ומכל הגלגלים, ובפרט את כל החטאים של שנה זו... ולכן חב לפני בעור חמץ להתודות על כל עוונותיו ולהתודות על כל החטאים שעשה כל השנה.

(מורינו הרב שליט"א)

הטעימי טעם ליל הסדר

בכל ליל סדר יורדים מוחין חדשים שלא ירדו מעולם, ונפתחים ארבות השמים ויורדים ברוך ודבר, סוד "דבר" – "ודבר דבר" שהם נמשכו בני ישראל, מצעקותיהם ובכיותיהם, שכל הצועק לפני הסדר בפרט בשבוע האחרון "הטעימי טעם פסח", זוכה לאור מיחד.

כמו שאמר מוהרנ"ת לר' נחמן מטולקשין, שעשה לו ספה ואמר אינה טעם נפלא של ספה מרגישים כשבונים ספה, ענה לו מוהרנ"ת; ואינה טעם נפלא מרגישים אם צעקו כל הלילה הטעימי טעם ספה.

כך, לאיזה טעם נפלא נזכה אם נצעק כל הלילות מעכשו "הטעימי טעם ליל הסדר".

(מורינו הרב שליט"א)

עלינו נפל חובת היום

"ובקשתי ממך בני חביבי שתשמח בשמחת החג הקדוש אשר זכינו שיהם ותברך עשה לנו נסים כאלה שהוציאנו ממצרים וקרע לנו את היס הכל בשבילנו, כדי שגם אנחנו ביום הזה שהוא אני ואתה וכל האנשים שבטולקשין ופה ברסלב ושכל ערי ישראל במושבותיהם שכלנו אלה אנחנו פה היום חיים, כלנו הם בני הדור הזה,

ועלינו נפל חובת היום הזה לשמח בשמחת קריעת ים סוף, אשר אז נתגלה אלהותו ואדנותו וממשלתו של האין סוף בעל תרצון יתברך בהתגלות נפלא ונורא אשר לא היה כמוהו עד אשר ראתה שפחה על היס וכוי ועוללים ויונקים אמרו: "זה אלי ואנוהו".

שמח בני בשמחה זאת, אשר זכית להאמין בזה על כל פנים ולהיות בכלל ישראל עם הנבחר אשר בשבילנו עשה את כל הנסים האלה, ובאם לא היה מסתכל על הטוב שבנו לא היה עושה לנו נסים כאלה, כלל הדבר חזק ואמץ להיות אף שמח תמיד בכל יום...

(עלים לתרופה - מכתב ס"ז)

שמחה גדולה שלא פדרף הטבע

והנה בשני ימים טובים הראשונים של פסח, זפני השם יתברך לשמחה גדולה מאד ברקודין ומחולות, שמחה גדולה מאד בעזרת השם יתברך... ושמח עמנו אז הרבה, גם עוד שני אנשים היו שם גם ר"ש הבעל הבית בעצמו רקד הרבה בעזרת השם וגם ספרתי כמה נפלאות מרבנו זכרוננו לברכה,

ותהלה לאל שמחנו הרבה בעזרת השם יתברך בימים אלו ורבי מנדיל שהיה עמי כל הדרף שמח הרבה מאד, ורקד הרבה מאד, עד אשר תמהו כל הרואים מהיכן הוא ורקד הרבה כל כך שלא פדרף הטבע. (והם לא ידעו

תמונות של תהליך אפיית מצות

ט"ו בשבט
באולמי חינוך ירושלים'

תהלוכת הפורים רב
מסיבת פורים

מסיבת פורים
עם תוכנית קליקרס מיוחדת

הפורים הקדוש

פורים

ישנבת' מרדכי הצדיק'
חברת תיקוני הכללי והגרלות

השמש, שלא הבין מה למחזור של ראש השנה ולערב פסח, לא שאל שאלות ונדע שעל רבו נאמר "סוד ה' ליראיו".

כשהגיעו לבית הכנסת, רבי לוי יצחק התעטף בטליתו, והשמש סגר את החלונות כדי שהרעש של סילוני המים והמלת השטיפות לא יפריעו לתפלתו של הרבי. אולם רבי לוי יצחק צוה עליו לפתח את החלונות ואמר: "לקולות אלו אני צריך!" ופתחו יחד באמירת "יהי רצון" של תקיעת שופר. ושם כתוב: "יהי רצון, שיעלו לפניך הקולות היוצאים מן השופר, מהתקיעה ומהתרועה ומהשבירים, ובעבורם תעמד מכסא הדין ותשב על פסא הרחמים".

עמד רבי לוי יצחק ואמר: "רבונו של עולם! בראש השנה אנו תוקעים לפניך בקולות שופר ואתה עומד מכסא דין ויושב על פסא רחמים, בעת אנו משמיעים לפניך קולות מים רבים אדירים של השטיפות והנקיונות לפסח.

ויהי רצון, שיעלו לפניך קולות אלה ויהיו חשובים בקולות השופר ובעבורם תעמד מכסא הגלות ותשב על פסא הגאולה, ותגאל את עמך ישראל גאלת עולם, וכמו שאמרו חז"ל (ראש השנה יא.) 'בניסן נגאלו ובניסן עתידים להגאל'.

רבי לוי יצחק מברדיטשוב היה רגיל לסגור על ישראל, ובערב פסח היה אומר: "בני אמות העולם, כמה שמזהירים אותם ומאימים עליהם שלא להברית סחורה דרך הגבול, אף על פי כן הם מברחים ועוברים על החק בכל מיני דרכים. ואלו עמך ישראל נצטוו ליבל נראה ובל מציא חמץ ברשותם, ואין יהודי בעולם שהותיר חמץ בביתו".

והיה רבי לוי יצחק נגש לגוי ושואל אותו אם יש לו סחורה גנובה, והגוי משיב לו בחיוב. ואלו כשהיה נגש ליהודי ושואלו אם נשאר ברשותו חמץ, היהודי היה נעלב עד עמקי נשמתו על שחשדו באסור חמץ בפסח.

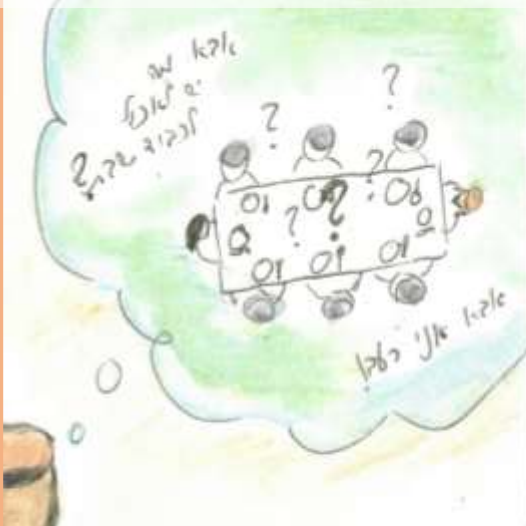
מיד היה נושא עיניו למרום ואומר: "רבונו של עולם! ראה עמך ישראל כמה זהירים הם במצוותיך, ואפלו מה שנצטוונו לפני שלשת אלפים שנה נשמר עד היום בדקדוק ובקפדנות, ראה כמה טובים בניך, מלא כל משאלות לבם לטובה וגאל אותם גאלה שלמה".

פעם אחת בעצומם של הנקיונות לפסח, בקש את משמשו לבוא עמו לבית הכנסת עם מחזור של ראש השנה.

סיפורי חסידי ברסלב

חלות לשבת

לפתע החל היצר הרע לבלבל את דעתו: במחשבות של דאגה

כאשר הגיע חצות לילה עמד כדרכו בעזרת נשים והתבודד

רבונו של עולם...

פעם בליל שישי ור' עוזר עוזר תלמיד ר' נתן לא היה לו כלום על שבת

אין ממש כלום השבוע

בעל המאפייה התעורר לו לבו, והלך והביא לו חלות בשפע לו ולבני ביתו.

קח ר' יהודי לכבוד שבת.

באותה העת עבר במקום בעל המאפייה ושמע את דבריו.

מיד חזק ר' עוזר את עצמו ואמר לעצמו

"ואם לעוזר אין עדין כסף לשבת, עוד יהיה כסף!"

חברת תקוני הכללי בשבת
15:30 – 16:30
חברת אבות ובנים בשבת
16:30 – 17:30
חברת תקוני הכללי והלכה בימי החול
16:50 – 18:10

כלים סדומים לבוא מאוק אישוי. סוכפס לראותכם
 המסלולים.
 תרומות ניתן להפיק אך ורק למטרת חוב ספסלי בתיק 052-7156621
 רמ"ל זכרון מדינת ישראל ע"מ 5000 טל 052-7156621

הצלחה - שאול חיים בן יונה. מסעודה הרסה בת שרה.
רפואה שלימה - רחמים בן רחל.
זיווג הגון - חנה בת שושנה. דליה בת רחל.

יד רחמן מן קדם אבותינו ד' בספיא סתונו בזכות תבל פירום של חינוכה
 של בית רבן שאין בהם חסא. לכל היסועות בורותיה ובנסיעיות. אמן.

הדברים והקורות לפי זמני השנה

שבת הגדול וערב פסח

ערב פסח

יום ערב פסח, שהוא ארבעה עשר בניסן, יום מוכן הוא לברכות משש ימי בראשית. עדין לא נולדו זרע ישראל ולא באו לידי שעבוד ולא יצאו נגאלין בלילה הזה, כבר היתה מסרת ביד אבות העולם כי הלילה הזה, ליל שיירה והלל הוא, וכל שיערי טובה ואורה נפתחים בו. וכל מי שנוטל ברכות ביום זה ממני שראוי לברך, זוכה לכל אותם האוצרות הטובים הנפתחים בזה הלילה:

אימתא בספרים: בערב פסח לא היה דוד המלך יוצא למלחמה. ואף זה מאותו הטעם שנאמר קדם, כי יום זה מוכן משש ימי בראשית ומי בראשית רק לטללי תחיה ולאצרות ברכה, וכל ברואי מעלה אומרים שיירה והלל בלילה שלאחר יום זה, ואין נכון לעשות מלחמה והרג ביום שלפני הלילה הזה. אפילו דוד המלך שמלחמות ה' עשה, ביום זה לא יצא למלחמה. שאין שום נבוא שבעולם רשאי לשדד את מערכת הבריאה אשר ברא אלקים דבר יום ביומו, אלא הבורא לבדו רשאי:

לקך פתיב (שמות יב): ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה והפיתי כל בכור בארץ מצרים מאדם ועד בהמה, ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים, אני ה'.

ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה - אני, ולא מלאך; והפיתי כל בכור בארץ מצרים - אני, ולא שרף; ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים, אני ה' - אני הוא, ולא השליח, אני הוא, ולא אחר. לא מלאך, ולא שרף, לא משה השליח ולא דוד המלך ולא כל נבוא אחר, אינו רשאי לעשות שפטים בלילה הזה בלתי ה' לבדו, המשדד מערכת בריאתו לגאלתם של ישראל בניו:

שבת הגדול:

שבת הסמוכה לפסח נקראת 'שבת הגדול'. ונסים גדולים נעשו להם לישראל באותה השבת, שבאותו היום לקחו כל אחד מישראל שה לפסחו וקשרו בכרעי המטה, והמצרים ראו את הדבר ושאלו: למה זה לכם? ובני ישראל השיבו: לשחטו לקרבן פסח כמצות ה' עלינו. והיו המצריים שניהם קהות על ששוחטים את אלהיהם ולא יכלו להגיד להם דבר. ועוד כמה נסים היו שם בענין הזה, לפיכך קורין לה: 'שבת הגדול' - על שם הנסים הגדולים:

כתוב ב'ספר הפרדסי המיוחס לרש"י ז"ל, וזו לשונו: 'שבת שלפני הפסח נהגו העם לקרותו 'שבת הגדול' ואינם יודעים למה, שהרי אינו גדול מכל שבתות השנה, אלא, לפי שניסן שבו יצאו מצרים - חמשי בשבת היה, כדאמרין בסדר עולם (פ"ה), ומקחו של פסח בעשור לחדש היה, בשבת שלפני הפסח; אמרו ישראל: הן נבח את תועבת מצרים לעיניהם ולא יסקלנו (שמות ח), אמרו להם הקדוש ברוך הוא: עתה תראו הפלא אשר אעשה לכם. הלכו ולקחו איש איש את פסחו להיות להם למשמרת עד ארבעה עשר יום. כשראו כן המצרים, היו רוצים לקום ולנקום מהם, והיו מעיהן מחותכין, ובאש נדעכין, ונידונין ביסורים ובחליים רעים, ולא הזיקו לישראל. ועל שם שנעשו בו נסים לישראל וכו' נקרא שבת שלפני הפסח 'שבת הגדול'. מפי ר' אברהם נוחו עדן':

וכמו שמוכר בתוספות בשם המדרש: 'ועל כן קורין אותו 'שבת הגדול' לפי שנעשה בו נס גדול וכו' כדאמרין במדרש: כשלקחו ישראל פסחיהן באותה שבת, נקבצו בכורות אומות העולם אצל ישראל ושאלום, למה היו עושין כך. אמרו להן: זבח פסח הוא לה', שיהרגו בכורי מצרים. הלכו אצל אבותיהם ואל פרעה לבקש ממנו שישלחו את ישראל - ולא רצו פרעה ושריו; ועשו הבכורות מלחמה במצרים האחרים והרגו מהן הרבה, הדא הוא דכתיב (תהלים קלו): לַמַּכֵּה מִצְרַיִם בְּבְכוּרֵיהֶם - לומר, כי הבכורות הם המכים'

סדר לימי בין הזמנים לחודש ניסן | מאת מורנו הרב שליט"א

ואם למשל גומרים את התפלה ב-7:00 להגיד חצי שעה תהלים ואחרי זה ב-8:00 להיות בבית ולעזור עד השעה 1:00 או שתיים בצעירים בלי הפסק.

ואז לבקש מאמא רשות אם היא יכולה שאתה רוצה להגיד שעה פרשת השבוע, וצריכים כל יום להגיד שעה לאט לאט כל פסוק פעמיים ואחרי זה לחזור עם התרגום אונקלוס ואחר כך לחזור עם הרש"י וכל זה לעשות לאט לאט ולהבין כל מלה שאומרים, אחרי זה אם ישאר זמן בסוף היום אחרי שתגמור לעזור לאמא את כל העזרות, תקח מעינה של תורה על תורה ותעין בחידושים על הפרשה עד שתגמור כל מעינה של תורה על הפרשה במשך השבוע וזה תגיד בטולחן של השבת בשעה שכולם אוכלים בין הזמירות ואם יש לך להשלים תשלים את הפרשיות לפי סדר. (עלי שיה)

והזמירות אפילו אם זה יהיה 16 שעות כל יום. ולכן עליך לקום מוקדם שעה לפני תחלת התפלה, פרושו שאם הגך למשל ב-5:50 עליך לקום שעתיים קודם בערך ב-4:00, וללכת למקוה ומשם לכולל ולהגיד לקוטי תפילות עד שמתחילים את התפלה.